

Μαρκησίας ;

—Τι ώρα επείστερες ; τόν ρώτησε ο πλοίαρχος, αντί άλλης απαντήσεως.

—Στις ένδεκα! Σάν καλό παίδι! είπε ο Φρέντ και γέλασε.

—Λοιπόν δέν έμβαλες τά νέα ;

—Ποιά νέα ;

—'Ότι εκλάτη τόν μαργαριταρένιο περιδέραιο της Μαρκησίας.

Ένας κόμημα άνυπολόγιστου αξίας, ώς φαίνεται!...

—Διάβολοι!... μουρμούρισε ο Φρέντ σκεπτικός.

—Ναί! 'Η κλοπή έγινε μεταξύ τών δέκα κι ένδεκα. Τό μέγαρο άναστατώθηκε, Άστυνομία, λιποθυμίες γυναικών, φωνές και φασαρίες... Τέλος μάθαμε πώς συνελήφθη κάποια γυναικία..

Ο Φρέντ δέν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Έσπευσε κάτω, στήν καμπίνα του και φώναξε τήν όρντινάτσα του.

—Τζόνσον, είπε ο Φρέντ. Χθές τόν βράδυ κάτι έλεγες γιά μαργαριτάρια. Τι έγιναν ;

—Έδω στό συρτάρι τά έθλα, σέρ.

Ο ναύτης άνοιξε τόν συρτάρι και έβγαλε από μέσα τόν περιδέραιο. Μ' ένα βέλημα, ο Φρέντ άντελήφθη τή γνησιότητα τών μαργαριταριών και περιέργως ρώτησε :

—Πού τά βρήκες, Τζόνσον ; Δείξε μου τό κοστούμι!

Ο ναύτης έστράγγισε τή φορεσιά τού Σείχη, κι έδειξε στόν κατάπληκτο νέο μία άκρη τού κοστούμιου, ή όποία ήταν άπλωμένη και ραμμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίξη μία βαθεία και αίσουρη τσέπη.

Ο Φρέντ πήρε τόν περιδέραιο κι' έσπευσε στή γέφυρα, εξήγησε τόν παράξενο γεγονός στόν πλοίαρχο και πέντε λεπτά κατόπιν τραβήσε ίσια γιά τόν σπίτι της Μαρκησίας.

Η Μαρκησία τόν δέχτηκε άμέσως. Μαζύ της βρισκόταν ο ναύαρχος Σέρ Τζών, ο διευθυντής της Άστυνομίας και δύο μυστικοί άστυνομιοί.

—Σας έφερα τόν περιδέραιο σας! είπε άμέσως ο Φρέντ, κι' έδωσε τόν κόμημα στήν Μαρκησία.

—Μάντε ντέ ντιός!... Τα μαργαριτάρια! φώναξε ή Μαρκησία με τρελλή χαρά. Πώς βρέθηκαν στά χέρια σας, κύριε ; Δέν έννοδι!

—Πήτε μας σύντομα πώς βρέθηκε αυτό τόν περιδέραιο στήν κατοχή σας, κύριε Ράγκσον, διάταξε ο σέρ Τζών.

Ο Φρέντ διηγήθηκε πιστά τά γεγονότα της προηγούμενης θραύδας. Τέλος, ο διευθυντής της Άστυνομίας είπε :

—Ο κατασηματάρης, ο όποιος σάς προμήθευσε τό κοστούμι, είνε μέλος της συμμορίας. Γι' αυτό είμαι βέβαιος, κι' ή νέα με τήν όποία χορεύσατε χθές τόν βράδυ, είνε μία έπιτήδεια γνωστή κλέφτρα, ή όποία κατορθώνει και ξεφεύγει κάθε τόσο από τά χέρια μας με πολλή τέχνη. Άν τήν ίδιτη, γα τήν άναγνωρίσετε!

—Άσφαλώς! είπε ο Φρέντ.

Τότε ο διευθυντής διάταξε έναν από τούς άστυνομικούς να φέρουν τή νέα που είχαν συλλάβει. Σε λίγο, δύο άστυνομικοί μπήκαν στό σαλόνι με μία κοπέλα, ώμορφη σάν μαντόνια. Ο Φρέντ τή άναγνώρισε άμέσως. Ήταν ή νέα με τήν όποία είχε χορέψει. Τα βλέμματα τών δύο νέων άντικρούστηκαν κι' ο Φρέντ θυμήθηκε τήν ύπόθεσή του.

—Δέν γνωρίζω τή σενιορία! είπε μ' άπάθεια.

—Άδύνατον! Είνε άναμφισβήτητο ότι χορεύσατε μαζύ της!

—Αυτούσια! Μά δέν γνωρίζω τή σενιορία.

—'Αλλά, κύριε, σκεφθήτε! Ξέρουμε βετικά πώς αυτή είνε ή κλέφτρα. Άν δέν τή άναγνωρίσετε, θ' άναγκασθούμε να τήν άφήσουμε έλεύθερη, γιατί δέν έχουμε θετική άπόδειξη έναντίον της... Θά μάς ξεφύξη πάλι. Τόν παιχνίδι της θά είχε πετύχει άν είχατε έπιστρέψει τό κοστούμι, μετά τόν χορό, όπως είχατε συμφωνήσει με τόν κατασηματάρχη. 'Η βία σας να έπιστρέψετε στό πλάνο σας, χάλασε τά σχέδιά του... 'Απόδειξις ή τσέπη, που δέν δικαιολογείται στό κοστούμι αυτό!... Λοιπόν, κυριε ;

—Φίλε μου, είπε ο Φρέντ λίγο άνυπόμονα, σάς είπα πώς δέν τήν γνωρίζω!

—Μάς ξεφεύγει πάλι, ή άθλία! μουρμούρισε ο διευθυντής φουρκισμένος.

Όταν βρέθηκε ο Φρέντ, μόνος του με τή Μαρκησία και τόν Σέρ Τζών, έκείνη τόν ευχαρίστησε θερμά και παρακάλεσε τόν ναύαρχο να έπιτρέψη στόν Φρέντ να γευματίξη μαζύ της. Ο Σέρ Τζών έδωσε πρόθυμα τήν άδεια.

Όταν έμειναν μόνοι τους, ή Μαρκησία είπε, κυττάζοντας τόν νέο κατάματα :

—Φερθήκατε ίπποτικά, σπέναντι σε μία γυναικία, κύριε Ράγκσον, κι' έκτιμό τή συμπεριφορά σας...

Κατόπι ή Μαρκησία, χωρίς να έπιμεινε περισσότερο, άλλαξε θέμα όμιλίας και με τέχνη τόν ρώτησε γιά ζητήματα άτομικά του. Έτσι ο νέος ξεθαρραμένος, εξέφρασε τόν πόνο του και τήν άπογοησίη του, γιατί δέν θάβλεπε τή Παμελία γιά μήνες ολοκληρώς. Ωμολόγησε τή άπελπίσια του, γιατί ή νέα, που τόσο άγαπούσε, είχε άρνηση να γίνη γυναικία του.

—Νά έπιμεινε, φίλε μου! είπε ή Μαρκησία. Ποτέ μήν παραδεχτήτε τό 'Όχι! μιάς γυναικίας ως τελειοτικό.. Τουλάχι-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Ώραίο είσαι μέτωπο,
που λάμπεις από άγνότη
Ροδακινία μάγουλα
όλο δροσιά και νεότη,
Στόμα που μέσ' στη ζάχαρη
μάς δίνεις τό φαρμάκι,
Λαχταριστέ χιονόλαιμε,
κυματιστό κορμάκι.
Κι' έσεις μαλλιά, που πιάνετε
με τά σγουρά πλεμμάτια,
Κι' έσες που σκαίτευτε
μέσ' στήν καρδούλα, μάτια
'Ωραία είσθε, άθανάτα!
Μά τό δικό μου άστέρι
Δέν είσθ' έσεις, ή 'ύμορφιές,
δέν είσθε : Είν' ένα χέρι!
Χέρι που πότε ή προκοπή
και πότ' ή έλεημοσύνη

Τώχουν ή μία γιά να βοηθή
κι' ή άλλη γιά να δίνη.
Χέρι 'όσα μάγισσας ραβδι
που δτι 'γγίξη άθίζει,
Και γιά να κινή τό καλό,
άκόμα ν' άσχημίζη.
'Ω, χέρι, τού στώχου χαρά
και τού σπιτιού καμάρη,
'Ατίμητο παρθενικό,
κρυφό μαργαριτάρι:
Μη φύγης από πάνω μου,
Μη λείψης άπ' έμπρος μου,
Κι' όδηγα τόν άήξερο
μέσ' στή νυχτιά τού κόσμου.
'Αστρο στούς μάγους έδειξε
τό δρόμο τού Μεσοία.
'Ω, χέρι, δείξε μου κι' έσθ
που είν' ή εύτυχία!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι
στή μοναξιά και στή σιωπή,
ξέρα μία πράσινη ραχούλα
δέ θα τό χτίσω εκεί.
Ξέρα στή χώρα τή μεγάλη
τόν πλούσιο δρόμο τόν πλατύ,
με τά παλάτια και τούς κή-
(που)
δέ θα τό χτίσω εκεί.
Ξέρα τό κρύχαρο άκρογιάλι-
όλο τό κόμα τό φίλε,
κρινόσπαρ' είνε ή άμμουδιά
(του)
δέ θα τό χτίσω εκεί.

'Ατέλειωτη τραβεί μία στρά-
(τα
αχίζει μία χέρα άπλοχωριά,
σκληρά τή δέρνει τ' άγριο-
(καίρι
κι' ο ήλιος τή χτυπά.
Μία στράτα χλιοπατημένη,
τόν καθολάληρη νηστικό,
τόν πεζορόμο διασημένο
θάρπει στόν κορναισχό.
'Εκεί τό σπίτι μου δά χτίσω,
με μία βουσόλα στήν αλλη,
πάντα ή γραιουσα τόν θα κτανί-
(ζη
κι' ή θύρα του άνοιχτή.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμαστε σάν πάντα οι δύο
Βράδυ στό σπίτι' άντικρινά
(της
Γυρμένος ήμου στό βιβλίο
Κι' ήταν σκυμμένη στή δου-
(λαία της
Και τό βιβλίο αυτό ήταν στί-
(γοι)
Ψυχή από λάμπη και 'ίρμου-
(νία)
'Ετσι εκεί τ' άνοισα στήν τό-
(χη)
Και να τί διάβασα : Ειτυ-
(χία
Λουλοδι, σε ποίχ γώρ ά-
(θίζεις)
Σέ ποίο γιάλο μαργαριτάρι;
'Αστέρι, ποιές μεριές ρουτί-
(ζεις)
Και ποιές 'καρούες, σ'άρινα
(χάρι)
Ποδ, Χερουθειμ, σπερά ά-
(πλώνεις)

Νεράδα που δροσολογίεσαι;
Είσαι διαμάντι και δέ λυώ-
(νεις
'Η καταχνιά 'όσι και σκορπι-
(έσαι)
'Αδης, παραύεσαι σε κρύ-
(ζει)
Στόν κόσμο ή στήν έρμησία,
Μέσ' σε παλάτι ή σε καλύβη,
Πές μοι, που βούισες',
(χία)
Δίχως τά μάτια άπ' τή δου-
(λεια της
Νά τά σηκόση, 'Εδω! άπε-
(κρίθη)
Τρεμουλιστή με τή λαλιά της
Μιά μουσική στί στί έχούθη,
Κι' ένα καρδιοχτυπο με πιά-
(νει)
Κι' άμίλητη λαχτάσα αίνυρί-
(δια,
Γιατί πώς άκουσα μου έφάνη
Τήν Εύτυχία, τήν ίδια!
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

στον, ως που να παντρευθ ή με κανέναν άλλον!

Ο Φρέντ άναστήθηκε. Σκεπτόταν πώς άπρόσπτα μπορούσαν να συμβούν, στό μεταξύ. Η μόνη έλπίς του ήταν, είπε στήν πο-νύφιχη Μαρκησία, ή όποία τόν άκούσε με τόσο καλωσύνη, να μπορούσε να συναντήση γρήγορα τήν άγαπημένη του.

Όταν ο Φρέντ σηκόθηκε να φύγη, ή Μαρκησία είπε :

—Σάς είμαι ευγνώμων, κύριε Ράγκσον, και δέν νά ξεχάσω έσα μου έμπιστευθήκατε. Μ' όλη τήν καρδιά μου σας εύχομαι καλή έπιτυχία στήν άγάπη σας!

Κι' αλήθεια ή Μαρκησία δέν λησμόνησε! Τουλάχιστον αυτό ύπέθεσε ο Φρέντ. Όταν τήν έπομηνε, από τή ναυαρχίδα, έλασε τή διαταγή ν' άναχωρήση άμέσως γιά τήν 'Αγγλία μ' ένα φακέλλο έγγραφών έμπιστευτικών γιά τό 'Υπουργείο τών Ναυτι-κίων. 'Η διαταγή έπρόσθετε πώς ο ύποπλοίαρχος τού «Κινάτι» θά φρισκόταν έν άδειά μέχρι νεωτέρας διαταγής.